

[Hans Jacob Sørensen.]

bevillingshaverforening, saa ved jeg, at der vil blive sagt, at dette Forslag er i og for sig fremkommet fra Bevillingshaverne selv, idet de i en Resolution har anmodet om, at en saadan Bestemmelse maatte blive indsat i Loven, naar en ny Lov skulde vedtages. Men heller ikke dette gør selve Tanken mere tiltalende for mig, thi vi maa huske paa, at selv om der gennem en saadan Sammenlutning kan naas visse for den enkelte og for Helheden betydningsfulde Ting, saa kan en saadan Organisation med tvungent Medlemskab ogsaa i givet Tilfælde være en Hindring for den enkelte, der maaske mere end andre forstaar Betydningen af det, der kommer frem i Tiden paa hans Felt. De mange i Organisationen kan sige til denne enkelte: Nej, vent nu lidt, lad os se Tiden an; spar nye Bekostninger o. s. v.

Blandt de nuværende Bevillingshavere er der adskillige, der, da de startede for 25—30 Aar siden, ikke just den Gang ansaas for at være blandt dem, der tog fat paa en virkelig betydningsfuld Fremtidsopgave; tværtimod, man trak paa Skuldrene ad dem. I Dag er de og deres Arbejde alligevel paaskønnet. Men selv om man er naaet saa vidt, som man er naaet til Dato, med smukke Teatre med mange glimrende Billeder, med Tone- og Talefilms, for mange af disse Films Vedkommende af høj kunstnerisk Værd, saa er vi dog sikkert alle klar over, at vi har en fortsat rig Udvikling foran os netop paa de tekniske Omraader, og at vi kan regne med, at selv den nuværende Form for Biografteaterdrift meget snart kan synes forældet.

Jeg tænker her i første Række paa den epokegørende Opfindelse af Fjernsynet, en Opfindelse, der allerede er saa langt paa Fremmarchen, at et af vore Hovedstadsblade i Vinter har arrangeret Forevisning og Demonstration af det, og at store Forsamlinger igennem Fjernsyn har kunnet følge Varieté- og anden Optræden i London. Den Dag, da dette Fjernsyn for Alvor trænger igennem, kan godt være nær, og da tror jeg, at Biografteatrene maa forstaa, at deres Besøgestid er inde, og hvis de ikke passer den, tror jeg, at de er paa Retur. Thi det næste Trin paa Udviklingen paa dette Omraade bliver sikkert Fjernsynet knyttet til Radioen, og er de to Faktorer først trængt ind i de tusinde Hjem, da tror jeg, at Biografteatrenes Historie kan skrives.

Men er dette end noget, der hører Fremtiden til, saa er det alligevel noget, der ligger saa nær, at den Tanke, jeg har

fremSAT, er rigtig: Vi maa heller ikke gennem Organisationer hindre Initiativet i at udfolde sig, og det er jo netop noget, Organisationstvang meget let kan gøre.

Jeg kan i denne Forbindelse, hvor jeg nævner Initiativet, heller ikke undlade at henstille til Ministeren — og det gjorde det ærede Medlem Hr. Lundberg jo egentlig ogsaa —, om ikke den til § 2, sidste Stykke, knyttede Bestemmelse om Ministerens Ret til at paalægge Bevillingshaverne, der faar et eventuelt større Overskud, til af dette Overskud at yde Tilskud til Institutioner med almennyttige Formaal burde bortfalde. Hvor smuk denne Tanke om Tilskud til saadanne Formaal end er, mener jeg dog, at da Bevillingshaverne jo ikke har nogen Garanti for at faa et eventuelt Underskud dækket — og mange Bevillingshavere har i sidste Aar haft Underskud —, og da Bevillingshaverne oven i Købet betaler Bevillingsafgiften forud og paa hver Billet, de sælger, afkræver Forlystelsesskat til Staten, og da de i øvrigt som andre Samfundsborgere svarer deres Skat i Form af Indkomst- og Formueskat til Stat og Kommune, saa maa det siges, at de har svaret Staten, hvad Statens er, og at man ikke skal kræve mere af dem. Det er ogsaa det Standpunkt, Kommissionens Flertal er kommet til, og jeg henstiller, som sagt, til Ministeren, om ikke det er et af de Omraader, hvor man kan enes om en Ændring af Lovforslaget.

Til det, jeg har sagt om dette Forhold, vil jeg knytte endnu en Bemærkning, nemlig den, at man kan vel gaa ud fra som ganske givet, at de Teatre, der giver Overskud, faar dette Overskud gennem det større Besøg, de har. Men de har derigennem ogsaa været med til at skaffe Staten en øget Indtægt, gennem det større Bidrag, de har været med til at fremskaffe til Forlystelsesskatten. Men jeg gentager: Først og sidst maa det friske Initiativ, den virkelige Forstaaelse af at tage Fremskridtene i Brug, ikke mangle; at yde det bedste af det bedste maa være det Maal, vi kræver, at vore Biografbevillingshavere sætter sig. Men til Gengæld maa disse Folk saa ogsaa have visse Chancer, som vi ikke skal forholde dem.

Til Slut skal jeg bemærke, at der er visse andre Ting i Lovforslaget, som vi gerne vil have nærmere Oplysning og Forhandling om i Udvalget; men jeg kan tilsige den højtærede Justitsminister Villie fra vor Side under disse Forhandlinger og Villighed til at faa gennemført Lovforslaget ret hurtigt.